

LJUBLJANSKO BARJE

V sredo, 20. 9. 2023, smo se učenci 9. razredov za naravoslovni dan odpravili na Ljubljansko barje. Pred šolo smo se zbrali ob 7.30, kjer smo dobili malico ter se prešteli. Nato smo odšli na parkirišče, kjer nas je čakal avtobus, nato pa smo se odpeljali proti naši destinaciji.

Dan dejavnosti smo začeli že kar med vožnjo na avtobusu. Učitelji so nam razdelili učne liste, med tem pa smo opazovali megleno pokrajino, travnike ter vasi. Ko smo že skoraj prispeli do barja, smo se ustavili, da bi počakali vodički, ki sta nas spremljali tekom našega dneva. Malo smo počakali, potem pa sta prišli ter nam pripovedovali o značilnostih tega območja, med tem ko smo se peljali.

Kmalu smo prispeli. Zaradi velikega števila učencev smo se razdelili v dve skupini. Najprej smo si šli ogledat muzej. Tam smo izvedeli veliko zanimivega o zgodovini bivanja človeka na barju. Spoznali smo njihov življenjski slog, hrano, oblačila, orožje, orodje in nadvse imenitne iznajdbe. Videli smo tudi največjo arheološko najdbo tega konca Slovenije – repliko najstarejšega ohranjenega kolesa z osjo na svetu. Original hranijo v drugem muzeju. Razstavljena je bila tudi maketa koliščarske hiše, na kateri smo lahko videli katere materiale so uporabljali ter njihov stil gradnje.

Po malici smo se lotili reševanja učnih listov. Imeli smo različne naloge na temo Ljubljanskega barja. Spoznali smo reke, prst, lego in mnoge druge stvari. Med reševanjem smo se naučili veliko novega, na primer to, da je kraj Ig v katerem smo se nahajali, kraj z najmanjšim številom črk, ki ga ima naselje v Sloveniji.

Potem smo se z avtobusom odpeljali do poti, kjer smo nadaljevali našo ekskurzijo. Tam smo spoznavali naravne značilnosti.

Vodička nam je razložila, kako občutljivo je to naravno okolje na vpliv človeka. Povedala nam je, da nekatere živalske vrste iz teh koncev žal izumirajo, zato kmetje ne smejo kositi svojih njiv v času, ko imajo te živali mladičke. Primer take živali je škurh. Kositi tudi ne smejo krožno, kot je v navadi na primer na Gorenjskem, ker bi se sicer vse drobne živali skrile na sredino njive, ki še ne bi bila pokošena in bi jih na koncu vse pokosili. Kositi morajo v ravnih črtah od ene strani njive proti drugi, zato da se lahko male živalce pravočasno umaknejo na sosednji travnik. Pokazala nam je veliko novih živalskih in rastlinskih vrst, lahko smo tudi poslušali ptičje

petje. Izvedeli smo, kaj je šota, se v živo poučili o invazivnih rastlinah, ki se razširjajo na barju, ter kako vrsto želve, ki je vedno živela, tukaj izpodrivajo druge želve, ki so jih na barju izpustili ljudje, ki so se naveličali svojih ljubljencev.

Šli smo si ogledat tudi izvir podtalne vode, ob katerem nastajajo barjanska okna, ki so posebnost tega območja.

Naredili smo tudi skupinski »eksperiment«, pri katerem smo vsi hkrati skočili. Ugotovili smo, da so se tla pod nami močno zatresla. Vodička nam je lepo razložila, zakaj do tega pride.

Nato smo se vkrcali na avtobus in se odpeljali do cerkve Svetega Mihaela v Črni vasi. Občudovali smo to unikatno cerkev, ki je na enem delu porasla z rastlinjem. Najbolj zanimive so nam bile stopnice na katerih so bili stebri. Izvedeli smo, da jo je oblikoval znani arhitekt Jože Plečnik. Vodički sta nam povedali nekaj o njegovem posebnem načinu arhitekture. Žal pa se nismo mogli priti direktno do nje, ker je bila cesta zaprta. Zato pa smo jo opazovali iz avtobusa.

Ko smo si do konca ogledali cerkev, smo se z avtobusom napotili nazaj proti Kranju. Izpolnili smo še podrobnosti, ki so nam manjkale na učnih listih, preden so nam jih učitelji pobrali. Ob 13.30 smo bili nazaj pred šolo. Naučili smo se veliko o Ljubljanskem barju, Igu, naravi in Plečniku. V živo so stvari videti povsem drugačne in lažje razumeš, za kaj gre. Zagotovo si tudi več zapomniš. Zato upam, da se bomo še kdaj odpravili na tako zanimivo ekskurzijo.